

General Eremia Grigorescu

(1863–1919)

Pe aici nu se trece!

Nu există român, în pieptul căruia bate o inimă de român, care să nu fi auzit aceste cinci cuvinte. Care să nu vibreze la aceste cinci cuvinte. Sunt, poate, cele mai sfinte cuvinte ale neamului nostru, de la Decebal încoace, rostite de un mare om și de un strălucit general, Eremia Grigorescu, în zilele și nopțile de groază și de speranță ale Războiului Nostru Sfânt, război care, în ceasul final, cu sacrificiul suprem al miilor de ostași, cu sprijinul misiunii franceze și al armatelor rusești, aflate atunci, în ceasurile de mare cumpănă, pe acest front, a permis oprirea inamicului, stabilizarea frontului și renașterea speranței.

Generalul Grigorescu – gălățeanul care trecuse pe la facultatea de medicină din Iași, înainte de a îmbrățișa cariera militară, și, ulterior, chiar și pe la Sorbona, unde a urmat cursuri de matematică – s-a dedicat carierei armelor, fiind una dintre acele inteligențe strălucite care obțin succese tactice extrem de importante, netezind marile orizonturi strategice și marile caractere ale unei armate care n-a umbrit niciodată gloria strămoșilor și a generațiilor anterioare.

În fruntea Diviziei 15 Infanterie, la intrarea în război, în 1916, generalul Grigorescu, obține victoriile de la Mulciova și Arabaci, din Dobrogea, probând calitățile deosebite ale unui comandant de mare unitate tactică. De aici, este trimis urgent în pasul Oituz, unde oprește inamicul, câștigă trei bătălii decisive și contribuie esențial la stabilizarea frontului. Menține pozițiile până în iulie 1917, apoi este numit comandant al Corpului VI Armată, care se afla în dispozitiv la Nămolosa. Potrivit planului campaniei anului 1917, este numit comandant al Armatei 1 Române și al trupelor de la Mărășești, unde se afla și Armata IV Rusă. Soldații ruși îi ziceau „țarul”, pentru că era un general strălucit și, mai mult, le vorbea într-o rusească perfectă.

Nici prin pasul Oituz, nici prin celelalte trecători ale Carpaților Răsăriteni, inamicul n-a reușit să treacă. Armata Română și cea rusă au ținut ferm frontul pe trecători și pe Siret. Generalul Eremia Grigorescu l-a oprit pe acest cumplit inamic, câștigând mai multe bătălii în fața faimosului spărgător de fronturi, feldmareșalul August von Mackensen.

În calitate sa de comandant al trupelor de la Mărășești, unde acționau Armata 1 Română și Armata 4 Rusă, generalul Eremia Grigorescu, cel care, odinioară, preda algebra superioară la cursurile școlilor militare din țară, cel care avea o viziune modernă asupra tacticii și strategiei, cel care a înțeles perfect comandamentele războiului modern, la granița dintre forța dată de manevra de foc efectuată cu ajutorul armamentului modern, îndeosebi cu armamentul

Făuritori și martiri ai Unirii Basarabiei cu România

automat, artileria grea și aviația, acțiunea ingenioasă și fermă a diviziilor bine instruite, moralul trupelor și manevra aeriană, a fost acel strălucit comandant, ferm, puternic și vizionar, capabil să scoată perle dintr-o armată ce cunoscuse noroiul groaznic al unui război dus în inferioritate numerică, tehnologică și chiar ideatică, dar cu dârzenia și speranța unui mare ideal, cel supraviețuirii și chiar al reunirii neamului românesc.

După încheierea ostilităților de la Mărășești și reintrarea României în război, generalul Eremia Grigorescu a fost ministru de Război, din 24 octombrie până în 29 noiembrie 1918. Așa cum bine se știe, Marele Nostru Război de Reîntregire a Neamului s-a încheiat în 1919, după alungarea inamicului de pe pământul românesc. Eroul de la Oituz și Mărășești, a îndeplinit, în timpul care i-a mai rămas de trăit, funcția de inspector general al armatei.

La 21 iulie 1919, a încetat din viață. răpit de o boală necruțătoare.

Avea doar 56 de ani.

Trupul său se odihnește în Mausoleul de la Mărășești, în mijlocul camarazilor săi, învăluit în drapelul țării și în recunoștința neamului pe care la slujit cu inteligență, abnegația și devotament și a generațiilor de români care încă mai viețuiesc pe acest pământ sfânt.